

ESTE SCRIS

Cuvânt înainte

Ca autor al acestei broșuri, am dorința să le fac de cunoscut cititorilor planul lui Dumnezeu cu omenirea. În această prezentare scurtă pot fi atinse numai câteva lucruri, dar sper că Duhul lui Dumnezeu le pune în inimă cititorilor dorința de a cerceta mai departe.

Noi nu reprezentăm părerile unei denominațiuni, dar vrem să-l lăsăm pe însuși Dumnezeu să vorbească prin Cuvântul Său către fiecare personal. Domnul i-a ales pe Avraam, Isaac, Iacov și pe toți proorocii, cu un scop mântuitor, ca și pe apostoli și alți bărbați în decursul istoriei bisericii, pentru însărcinări speciale. Pentru noi este foarte important să recunoaștem ce face Dumnezeu acum. Noi mai trăim încă în zilele Bibliei. În toate domeniile se împlinește profeția biblică. Domnul este cu noi, așa cum a făgăduit, până la sfârșitul pământului. EL a restabilit legătura cu ai Săi și vorbește cu ei.

Această broșură va fi editată în limbile principale și va fi citită în peste o sută de țări. Poate ajunge și în mâinile unor persoane care fac parte din alte religii și credințe. Fiecare știe, că tot ce este omenesc este insuficient și supus erorilor. De aceea ne îndreptăm singurului izvor infailibil, și anume Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a obține răspunsuri de încredere la întrebările noastre.

Fie ca această prezentare scurtă să fie o binecuvântare pentru fiecare cititor, și să-i ajute la o relație personală cu Domnul, este rugăciunea mea.

Autorul

Este scris

Cea mai mare comoară pe care o putem ține în mâini, este Cuvîntul scris a lui Dumnezeu, căci cerurile și pămîntul vor trece, dar Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne în veci. EL ne-a descoperit planul Său complet cu omenirea. Mai întîi Cuvîntul vorbit a venit la prooroci și a fost scris. Mai târziu Domnul i-a folosit pe apostoli, care ne-au lăsat mărturia Lui. Astfel ne-au rămas ambele: Vechiul și Noul Testament. În Vechiul găsim pilde, indicații și făgăduințe, în Noul o relatare puternică cum se împlinește exact fiecare text biblic până la ultima literă.

Noul Testament a început cu împlinirea proorociilor. Ioan Botezătorul a fost un prooroc făgăduit, Domnul nostru Răscumpărătorul făgăduit. Credința adevărată este ancorată în Cuvîntul făgăduit. Nașterea lui Isus Hristos, viața Lui, slujba Lui, suferința și moartea — totul, până la înviere și înălțare, s-a întîmplat exact așa cum a fost prezis de prooroci. Dumnezeu a lăsat să fie scrisă înainte cu sute și mii de ani întreaga desfășurare a istoriei. Istoricii au scris evenimentele după ce s-au întîmplat, dar Dumnezeu a știut sfîrșitul deja înainte de început, și de aceea a putut să scrie totul dinainte. Ce minunat!

La prima venire a Domnului și Mântuitorului nostru s-au împlinit peste o sută de proorocii, începînd cu făgăduința din Gen. 3, 15 despre sămînța femeii, care va veni pentru a zdrobi capul șarpelui, până la Mal. 3, 1 că Domnul va veni la templul Lui sfînt. Sigur că unii ar fi mirați dacă și-ar marca toate textele din Noul Testament în care se spune: „*cum este scris*“, sau „*cum spune Scriptura*“, precum „*să se îplinească ce a spus Dumnezeu prin gura proorocilor*“, și cît de des se ia referință la Vechiul Testament. În Luca 24, Hristos cel înviat a început să le prezinte celor doi ucenici de pe drumul Emausului toate textele biblice care se referă la El, de la Moise până la toți proorocii. Același lucru l-ar face El și astăzi. Cine vrea să știe ce și-a propus Dumnezeu să facă, trebuie să găsească făgăduințele corespunzătoare în Biblie.

Dumnezeu face totul conform Cuvîntului Său și le vorbește oamenilor: „*Căci gândurile Mele nu sînt gândurile voastre, și căile voastre nu sînt căile Mele, zice Domnul. Ci cît sînt de sus cerurile față de pămînt, atît sînt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre*“ (Isa. 55, 8-9). Dar noi avem voie să strigăm ca Moise:

„Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale ...” (Exod 33, 13). Cine capătă într-adevăr trecere înaintea lui Dumnezeu, va recunoaște căile Lui cu poporul Lui și va avea parte de ceea ce face El în timpul acesta. Noi trebuie să cercetăm Scriptura mai mult ca înainte, pentru a fi siguri ce ne așteaptă.

Desigur că toate bisericile se referă la Sfânta Scriptură. Fiecare spune: „Este scris”, dar deseori Cuvîntul este tălmăcit după propria gândire și este folosit sucit, rupt din legătură. În această stare i-a găsit Domnul Isus pe învățătorii religioși din timpul Său. Fără a fi conștienți, ei au desființat Cuvîntul adevărat a lui Dumnezeu și au robît poporul cu propriile lor datini și învățături (Mar. 7, 13). Satana nu tăgăduiește nici existența lui Dumnezeu (Iac. 2, 19) și nici Cuvîntul (Luca 4, 1-13). Dar el știe să-i dea cu măiestrie o tălmăcire proprie sau pur și simplu să-l pună sub semnul întrebării.

Se poate spune mereu „Este scris, este scris”, decorându-se de sus până jos cu texte biblice, și totuși să nu aibă descoperirea divină și să se afle total în afara voii lui Dumnezeu. Între descoperire și tălmăcire este o diferență ca de la cer la pămînt. Una vine de la Dumnezeu, cealaltă de la Satana; una aduce viața, cealaltă moartea. Atîta timp cît Adam și Eva au crezut Cuvîntul lui Dumnezeu și au procedat întocmai după el, au avut viață veșnică. Dar cînd au ascultat de tălmăcirea șarpelui bătrîn, au căzut în moarte (Gen. 3). Mulți au părăsit pomul vieții pentru așa-zisa „cunoștință”. Ei se cred înțelepți, dar spiritual au murit și astfel sînt despărțiți de Cuvînt și prin aceasta de Dumnezeu. Așa cum spune 2. Tim. 3, 5, ei au doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.

Cînd dușmanul l-a încercat pe Domnul în pustie, s-a referit la Cuvînt și a zis: „Este scris ...”. Isus a știut că a fost rupt din legătură și l-a respins de fiecare dată, spunînd: „De asemenea este scris ...”. Satana folosește aceeași tactică din grădina Eden și o va ține pînă la sfîrșit: el ispitește oamenii dîndu-i Scripturii o tălmăcire proprie, de care 2. Pet. 1, 20 ne avertizează categoric. Toți proorocii mincinoși (Mat. 24, 24) și toți apostolii mincinoși (2. Cor. 11, 13) se prezintă ca trimiși ai lui Hristos. Dacă însuși Satana apare ca înger al luminii, „și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor” (2. Cor. 11, 14-15). Prin texte biblice fals tălmăcite și folosite greșit,

masele creștine sînt duse în eroare fără să vrea.

Cuvîntul lui Dumnezeu făgăduit trebuie trăit, nu explicat.
Cuvîntul profetic a lui Dumnezeu trebuie observat în împlinirea lui.

Domnul nostru ca Răscumpărătorul făgăduit, a avut dreptul să folosească Sfînta Scriptură și să-l biruiască pe Satana cu Cuvîntul. Tot așa și credincioșii biblici care cred Cuvîntul făgăduit pentru timpul acesta, au aceeași autoritate și au dreptul să se refere la Scriptură. Întrebarea îndreptățită sună: cum se poate recunoaște unde este predicat Cuvîntul adevărat și cine sînt cei care au fost însărcinați de însuși Hristos să vorbească în Numele Lui? Către cei pe care i-a trimis Isus, El a spus: „*Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine*“ (Mat. 10, 40). El a spus mai departe: „*Adevărat, adevărat, vă spun că, cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește ...*“ (Ioan 13, 20). După învierea Lui, El a confirmat ucenicilor Lui încă o dată, că El i-a ales pentru slujbă, spunându-le: „*Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi*“ (Ioan 20, 21). În Biserica primară, numai acel care a primit într-adevăr o chemare de la însuși Domnul, era considerat însărcinat de Dumnezeu (Fap. 22, 14).

Fiecare bărbat adevărat chemat de Dumnezeu trebuie să poată spune: „*Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obârșie omenească; pentru că, n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos*“ (Gal. 1, 11-12). Apostolul Petru ne dă explicații despre ceea ce au predicat ei: „*și acesta este Cuvîntul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie*“ (1. Pet. 1, 25). Cea mai impresionantă expresie a făcut-o apostolul Ioan: „*Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu, ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu, nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii*“ (1. Ioan 4, 6). Filozofia omenească despre Cuvîntul lui Dumnezeu nu are absolut nici un loc în împărăția lui Dumnezeu. Bărbații lui Dumnezeu sînt purtătorii Cuvîntului-original și astfel al mesajului curat dumnezeiesc.

Isus, Domnul nostru, a spus: „*Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu ...*“ (Ioan 3, 34). În Ioan 8, 43 El pune întrebarea: „*Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea?*“, și dă imediat și

răspunsul: „*Pentru că nu poți asculta Cuvântul Meu.*“ Învățaților și fariseilor de atunci, El a trebuit să le spună: „*Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu*“ (Ioan 8, 47). Fiecare are posibilitatea să constate în ce stare spirituală se află: dacă crede și acceptă întregul Cuvânt a lui Dumnezeu fără nici o împotrivire, sau dacă nu este nici o relație interioară pentru aceasta. Deseori se citește un text biblic în adunări, dar cel care ține predica prezintă apoi gândurile lui proprii, fără să rămână în limitele Cuvântului. A sosit timpul pentru o cercetare temeinică. Tot ce se întâmplă în domeniul religios, trebuie comparat cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce credem și învățăm, trebuie să corespundă cu el, dacă vrem să reziste înaintea lui Dumnezeu.

Pe baza unei descoperiri, Pavel s-a dus la Ierusalim pentru a compara ceea ce predica el cu Cuvântul original, așa cum a fost predicat la început. El a prezentat Evanghelia care le-a vestit-o neamurilor, pentru a constata, așa cum a spus el însuși: „... *ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar*“ (Gal. 2, 1-3). O slujbă cu succes nu este o dovadă că vestirea este corectă. În ochii lui Dumnezeu nu contează nici măcar scoaterea de draci, minunile, proorociile, etc. (Mat. 7, 21-23). Isus ne-a avertizat de unșii falși din timpul sfârșitului: „*Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși*“ (Mat. 24, 24). De aceea este necesar să comparăm predica și practica cu „învățătura apostolică“ de la început, cum a făcut-o Pavel.

Din cauza erorilor de la Cuvânt, Domnul nostru ar spune și astăzi: „*Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sînt decât niște porunci omenești*“ (Mar. 7, 7). Ce nu se întâmplă conform Cuvântului, este condamnat de Dumnezeu. „*Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să l se închine în duh și adevăr*“ (Ioan 4, 24). Cuvântul adevărului și duhul adevărului lucrează întotdeauna împreună. Cele duhovnicești nu au voie să fie judecate după măsura omenească. Cine vrea să-L înțeleagă pe Dumnezeu și planul Său, trebuie să cerceteze Cuvântul Său infailibil, căci în el este descoperită voia lui Dumnezeu.

Una în Duhul

Dorința după unitate a fost întotdeauna în om. Înaintea lui Dumnezeu este valabil numai ce este conform voinței Lui și ceea ce se realizează în felul Lui anumit. Dacă a existat vreodată un timp în care poporul trebuia să fie una, atunci este acum. Dar cum trebuie să arate această unitate? La o întrebare așa de importantă se poate da răspuns sigur numai prin Cuvântul lui Dumnezeu scris. Destul au încercat oamenii să-și realizeze închipuirile lor. Acum vrea Dumnezeu să vestească adevărul curat poporului Său.

Strigătul după unire, pace și siguranță a devenit cea mai importantă temă a ceasului. Șefii de state și conducătorii religioși cu influență mare se unesc în ostenele lor să ajungă la această „stare ideală”. Și din cercurile „Evangeliei pline” este de auzit strigarea după unirea adevărată în Duhul. Ei se bazează pe textul biblic din Ioan 17, 21, unde Isus se ruga: „... ca toți să fie una”. Despre cine a vorbit aici Domnul? Pentru cine s-a rugat El ca să fie una? Toți care vorbesc despre unitate și o așteaptă, au totuși evident diferite motive și țeluri. Chiar și Antihristul se va servi de Cuvântul acesta și tinde spre o unitate mondială, atotcuprinzătoare.

În Gen. 11 citim că la început oamenii au fost una. Ei aveau o limbă și urmăreau un țel: să construiască un turn a căzui vârf să ajungă până în cer. Cu aceasta au vrut să-și facă un nume, dar Dumnezeu a nimicit planul lor. S-ar putea potrivi și pentru timpul de astăzi? Cea mai importantă lecție pe care trebuie s-o învățăm este că lucrurile duhovnicești nu pot fi făcute în felul și modul omenesc.

Unele exemple din Scriptură ne prezintă în fața ochilor cât pot să fie de diferite condițiile pentru o unitate. În 1. Împ. 22 și 2. Cro. 18 ne este relatat despre patru sute de prooroci care erau una și spuneau același lucru. Ahab, împăratul Israelului, l-a întrebat pe Iosafat, împăratul din Iuda, dacă vrea să meargă împreună cu el la luptă. Desigur că Iosafat s-a simțit onorat prin aceasta, și a fost de acord zicând: *„Eu voi fi ca tine, poporul meu ca poporul tău, caii mei ca ai tăi.”* Dar pentru că el era un bărbat cu teamă de Dumnezeu, vroia să afle mai întâi voia Domnului. Ahab i-a chemat după aceea pe cei patru sute de prooroci, care au proorocit în unanimitate: *„Suie-te, și Domnul îl va da în mâinile împăratului.”* Iosafat a fost totuși evident nemulțumit, deși a avut un răspuns unanim, căci el a întrebat: *„Nu mai este aici nici un prooroc al Domnului, ca să-L putem*

întreba?”

A fost foarte impresionant: sute de prooroci erau în unanimitate! și totuși împăratul s-a interesat de unul singur care avea Cuvîntul adevărat al Domnului. Mulți se unesc astăzi în așa-zisul „duh al frăției”. Protestantii, catolicii și alte religii se adună împreună. Dar noi totuși avem dreptul să aflăm ce a spus Domnul în Cuvîntul Lui nefalsificat.

Proorocul Mica, cu care Ahab nu vroia să aibă nimic de-a face, nu a făcut parte de organizația din timpul acela. El se afla în afara unirii „ecumenice”, dar era una cu Dumnezeu prin ungerea adevărată a Duhului. Zedechia, purtătorul de cuvânt al celor patru sute, și-a făcut chiar coarne de fier și striga: „*Așa vorbește Domnul ...*”, și toți ceilalți au consimțit. Ce adunare puternică! Dar totuși ei au fost înșelați de un duh de minciună și induși în eroare, chiar dacă au consimțit și au proorocit același lucru și au strigat „*Așa vorbește Domnul ...*!” Numai ce a spus însuși Dumnezeu este „*Așa vorbește Domnul*”, toate celelalte, și dacă este o concordanță totală, sînt numai o înșelăciune deșartă.

Mesagerul care a fost trimis să-l aducă pe Mica, l-a sfătuit: „... *să fie dar și cuvîntul tău ca al fiecăruia din ei.*” Dar răspunsul bărbatului lui Dumnezeu a fost: „*Viu este Domnul, că voi vesti ce-mi va spune Domnul.*” Ceea ce a spus el a fost adevărul descoperit curat, proaspăt de la tron. El a fost luat într-o viziune în slavă și a avut voie să asculte ce a fost hotărât în ceruri (2. Cro. 18, 18-22). Viziunea și proorocia lui erau în concordanță cu Cuvîntul Domnului, ceea ce a vestit proorocul Ilie în legătură cu Ahab (1. Împ. 21, 19; 22, 38).

Mica era foarte sigur de lucrarea lui. De aceea el a putut să-i spună lui Ahab, care vroia să se răfuie cu el după ce se va întoarce în pace: „*Dacă te vei întoarce în pace, Domnul n-a vorbit prin mine. ‘Apoi a mai zis: ‘Auziți, popoare, toate.’*” Fiecare prooroc adevărat va fi în concordanță în fiecare timp cu toți proorocii care au vorbit în Numele Domnului. El va vesti adevărul absolut cu împlinire dumnezeiască, chiar dacă se unesc sute și spun contrarul. Același lucru este pentru un apostol, învățător, evanghelist — pentru fiecare slujbă din Biserica Dumnezeului celui viu.

Condiția

Cei o sută douăzeci erau adunați de Rusalii în unanimitate. Ei se

aflau în totală concordanță cu Cuvîntul ceasului. Pentru a fi astăzi una cu Dumnezeu, trebuie să fim în concordanță cu Cuvîntul Lui făgăduit pentru timpul acesta. Isus s-a rugat: „... *ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine* ...“ Fiul a fost descoperirea personală a Tatălui — aceeași substanță, același Duh, aceeași viață.

Fiul a fost născut prin Duhul, așa cum i-a spus îngerul lui Maria: „*Duhul Sfânt se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbră* ...“ (Luca 1, 35). Aceasta o găsim confirmată în Mat. 1, 20. Duhul Sfânt a venit peste Maria după ce a primit Cuvîntul făgăduit și l-a crezut. Astfel a devenit Cuvîntul trup și a locuit printre noi. Unitatea dintre Tată și Fiu nu se bazează pe o înțelegere, ci este o unitate substanțială. Același lucru este pentru toți fii și fiicele lui Dumnezeu. Ei sînt născuți din același Cuvînt prin același Duh și astfel să fie părtași firii dumnezeiești (2. Pet. 1, 4).

Numai acei care au ființa și viața lui Isus Hristos, pot să fie una cu El în Duhul. Iacov scrie: „*El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvîntul adevărului, ca să fim un fel de pîrgă a făpturilor Lui*“ (1, 18). Cum Isus a fost Fiul născut, așa trebuie să fim noi fii și fiice a lui Dumnezeu născuți după felul Lui. Cu privire la aceasta El este denumit în Rom. 8, 29 ca „*cel întâi născut dintre mai mulți frați*“. Așa cum Dumnezeu a stabilit la începutul creațiunii, totul aduce rod după felul lui. Transpus în domeniul spiritual, înseamnă că din Dumnezeu poate să se nască numai Dumnezeu, la fel cum din Fiul lui Dumnezeu pot lua naștere numai fii și fiice ale lui Dumnezeu. Petru accentuează acest adevăr cu cuvintele: „*Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie*“ (1. Pet. 1, 3).

Isus putea să spună: „*Cine Mă vede pe Mine, vede pe Tatăl*“ (Ioan 14, 9). Despre soț și soție scrie: „... ei vor fi un trup“, dar nici un bărbat nu poate spune: „*Cine mă vede pe mine, vede pe soția mea*.“ Unitatea spirituală despre care vorbește Isus, nu înseamnă a concorda sau a se uni, ci este vorba despre aceeași substanță chiar dacă este descoperit diferit. Nimeni nu poate să adere la Biserica lui Dumnezeu; aici este născut, botezat și pecetluit.

Să venim înapoi la expresia din Ioan 17, 21: „... *ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi* ...“ În aceasta constă taina acestei unități dumnezeiești: Dumnezeu în Hristos —

Hristos în Biserica Lui. În acest capitol Isus nu predică, ci El se roagă. De aceea ce aduce El aici la exprimare, noi trebuie să cercetăm rugându-ne și să tindem spre aceasta, pentru a o trăi în realitate.

Noi dorim să scoatem în evidență unele criterii pentru unirea despre care a vorbit Isus în cap. 17: „... ca să dea viață veșnică tuturor acelor, pe care *l* i-ai dat Tu.“

„Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care *Mi* i-ai dat din lume.“

„Căci le-am dat cuvintele, pe care *Mi* le-ai dat Tu. Ei le-au primit ...“
„... și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit“

„Pentru ei Mă rog ... și Eu sînt proslăvit în ei.“

„Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvîntul Tău este adevărul.“

„Eu le-am dat slava, pe care *Mi*-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una.“

„Eu în ei, și Tu în Mine; — pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una.“

Numai atunci când am trăit în adevăr toate acestea scrise în capitolul acesta, este creată condiția de a avea parte de această unitate dumnezeiască. Aceasta înseamnă că noi am primit viață veșnică; Numele Lui ne-a fost descoperit; noi am acceptat Cuvîntul Lui și am fost sfințiți în adevărul Lui descoperit; Hristos trebuie să locuiască în noi, așa cum a locuit Tatăl în El. Numai așa putem ajunge la această unitate duhovnicească desăvârșită. Este nevoie de descoperire divină pentru a recunoaște clar și acest punct, și este nevoie de har pentru a trăi aceasta.

Dumnezeu realizează în felul Lui această unitate pentru care s-a rugat Domnul nostru, și toți adevărații fii și fiice a lui Dumnezeu o vor trăi. La sfârșit ei vor concorda total cu Cuvîntul Lui și astfel cu El, căpetenia, și ca mădulare a trupului Său vor deveni una. 1. Cor. 12, 13 ne spune cum se întîmplă aceasta: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh.“ Pavel i-a avertizat pe Efeseni: „... și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai pe sus de toți și care este în toți“ (Ef. 4, 3-6).

Așa cum este scris în versetele 11 și 12, cele cinci slujbe sînt

destinate pentru zidirea trupului lui Hristos, „... până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”

Repetare?

Deși iudeii credincioși îl așteptau pe Mesia la prima venire a lui Isus Hristos, conducătorii religioși nu l-au recunoscut nici pe premergătorul Său și slujba acestuia și nici pe însuși Mesia. Cu Cuvîntul lui Dumnezeu în mână și cu toate rugăciunile în templu, ei L-au refuzat. De neconceput a fost însă: EL a venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit (Ioan 1). Ce rușine, că tocmai conducătorii religioși au fost loviți atunci cu orbire! Ei aveau tălmăcirile lor proprii, dar nu posedau descoperire despre Cuvîntul făgăduit din timpul lor.

Ar putea să se repete și acum același lucru? Este posibil că și adunările noastre mai sînt numai tradiție și evanghelizările au luat numai o formă de întreținere? Este de închipuit că și astăzi se predică despre Mesia și ceea ce va face El, fără să se înțeleagă ce face El în prezent. Conducătorii religioși din zilele acelea se refereau la Avraam și Moise, dar nu au recunoscut că se împlinește ceea ce au vestit aceștia în fața ochilor lor. Domnul nostru trebuia să le zică: „*Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine*” (Ioan 5, 46).

Tot așa este posibil, să se facă referințe la Petru, Pavel și alte personalități din istoria bisericii și totuși să nu recunoască ce face Dumnezeu în timpul acesta. Totuși este de neînțeles că acei bărbați sfinți, care deși s-au adâncit în Scriptură zi și noapte, nu au văzut că se împlinesc proorocii în timpul lor. Isus însuși i-a făcut atenți când a citit în sinagoga din Nazaret din cap. 61 a proorocului Isaia, spunând: „*Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit*” (Luca 4, 21).

Fără îndoială că noi ne îndreptăm astăzi spre sfârșitul timpului de sfârșit. Cunoscătorii Sfintei Scripturi așteaptă evenimentele escatologice în viitorul apropiat. Semnele timpului vorbesc o limbă clară: starea Bisericii, întoarcerea israeliților în țara părinților lor, evenimentele politice — toate acestea ne îndreaptă negreșit spre întoarcerea apropiată a Domnului. Nu s-ar putea ca Dumnezeu să fi făcut deja ceva puternic în generația noastră, pe lângă care au trecut cei mai mulți?

Nu este greu să judeci trecutul și să vezi ce au făcut alții greșit. Tot așa se pot aștepta evenimente mari în viitor. Dar ce este cu prezentul? Avem noi parte de lucrarea Domnului astăzi? În Scriptură este un cuvânt care posedă o funcție-cheie: „*Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci*” (Amos 3, 7). Noi trăim sigur în cea mai mare epocă profetică. Există două generații cu o răspundere deosebită: una a trăit la prima venire a lui Hristos; a doua este aceasta în care ne aflăm acum, înainte de venirea a doua a lui Hristos. Așa cum a început Noul Testament cu împlinirea profeției biblice, așa se va și încheia.

Noi nu avem nevoie de un om care ne prezintă ideile lui proprii despre lucrurile impresionante pe care le va face Dumnezeu. Astfel de închipuiri fantastice nu s-au împlinit niciodată și nu se vor împlini nici în viitor. Ce avem noi nevoie, este o minte clară despre ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său pentru timpul acesta. Pentru că acesta este un timp profetic, putem să ne așteptăm la o slujbă deosebită profetică. În trecut Domnul a trimis întotdeauna bărbați cu o însărcinare specială înainte de evenimentele supranaturale. Înainte de potop El l-a avut pe proorocul Noe. Despre el citim „*Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu*” (Gen. 6, 22). Înainte de distrugerea Sodomei și Gomorei, Domnul l-a vizitat pe proorocul Avraam (Gen. 18). În vers. 17 El a zis: „*Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?*” Domnul s-a referit în Luca 17, 26-30 la cele două timpuri și evenimente în legătură cu venirea Lui și a zis: „*Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului.*” Dumnezeu nu se poate schimba, așa cum este scris: „*Căci Eu sînt Domnul, Eu nu Mă schimb.*” (Mal. 3, 6). Când El a vrut să îplinească făgăduința dată lui Avraam (Gen. 15, 13), El i-a apărut proorocului Moise în rugul de foc (Exod 3). El a avut un Ilie și un Elisei, un Ieremia și un Daniel, Isaia și Ezechiel etc. El lucrează în toate timpurile în același fel. Deciziile Lui sînt desăvîrșite!

Împărtirea corectă a Cuvântului

De la începutul Noului Testament și formarea Bisericii nou testamentare, a fost cercetat și ordonat totul în lumina Cuvântului profetic. Petru, un „om al primului ceas”, deja în primele zile după înălțarea

lui Isus a ordonat evenimentele pe baza profeției biblice. În Fap. 2 el a fost acela care a pus revărsarea Duhului Sfânt pe o bază biblică, spunând: „*Ci aceasta este ce a fost spus prin proorocul Ioel*” (vers. 16). În cap. 3, 20-23 el a vorbit despre vremile de înviore, care vor veni înainte de venirea lui Isus Hristos de la Domnul, „*pe care cerul trebuie să-l primească, până în vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime.*” și aici vedem din nou legătura cu Vechiul Testament. Din aceste cuvinte reiese clar, că trebuie să vină un timp de înviore și reșezare, înainte de a veni Isus ca Mire pentru a-și lua Mireasa iubită acasă.

Iacov scrie cu privire la aceasta: „*Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până nu primește ploaie timpurie și tîrzie*” (cap. 5, 7). Cuvîntul lui Dumnezeu este denumit și sămîntă, care trebuie semănată și udată (Marc. 4, 14). Înainte de seceriș, trebuie să ne așteptăm la o revărsare puternică a Duhului Sfânt. Așa cum este spus în Isaia 55, 11, Cuvîntul lui Dumnezeu nu se poate întoarce fără rod, ci împlinește tot pentru ceea ce a fost trimis. Iacov a dat ca exemplu restituirea pe care a trăit-o Iov (cap. 5, 11). Fiecare cunoaște viața lui, încercările și suferințele pe care le-a avut de suferit. Satana i-a luat tot ce posedea, dar Dumnezeu i-a restituit totul într-o măsură dublă (cap. 42, 10). Tot așa trebuie să ne așteptăm, că Dumnezeu va împlini și această făgăduință în scurt timp și va dăruia o restituire atotcuprinzătoare.

Exactitatea Cuvîntului lui Dumnezeu este copleșitoare. În legătură cu Ioan Botezătorul, Sfînta Scriptură scrie despre slujba de pregătire. Când îngerul Gavril a anunțat nașterea lui Ioan, a ridicat gândul exprimat în Cuvîntul profetic: „*Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El*” (Luca 1, 17). În același capitol Zaharia a proorocit și a spus: „*și tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui Prea Înalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătească căile Lui*” (vers. 76). El a folosit aproape aceleași cuvinte ca în Mal. 3, 1. și Domnul nostru s-a referit la aceste texte biblice, când El a confirmat în Mat. 11, 10 slujba lui Ioan Botezătorul: „... *căci el este acela despre care s-a scris: ,Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta.*”

Cuvîntul restituire nu a fost amintit nici măcar o dată în legătură cu Ioan Botezătorul. Pe de altă parte îl găsim mereu în texte biblice care vorbesc despre slujba făgăduită din timpul sfârșitului. Domnul a spus deja prin proorocul Ioel: „*Vă voi răsplăti astfel anii ...*” (cap. 2, 25).

În Mat. 17 este descris evenimentul măreț de pe muntele schimbării la față. Domnul nostru l-a luat pe Petru, Iacob și Ioan cu Sine. Acolo au apărut Moise și Ilie și au vorbit cu El. Petru a fost copleșit și a spus: „*Doamne, este bine să fim aici; dacă vrei, am să fac trei colibe una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie*” (vers 4).

După ce au coborât de pe munte, ucenicii l-au întrebat pe Domnul: „*Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?*” La aceasta Domnul a dat două explicații importante: prima era pentru viitor, a doua era deja trecut. Prima o găsim în vers. 11: „*Drept răspuns, Isus le-a zis: ,Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile.*” Fără nici o îndoială, acest verset este în forma de viitor și se referă la slujba înainte de a doua venire a lui Hristos. Dr. Scofield, un învățat și traducător cunoscut internațional, scrie în explicațiile lui pentru Mat. 17, 11: „*Hristos confirmă profeția deosebită și încă neîmplinită din Maleahi 4, 5-6.*” și apologetii fundamentali sînt de acord cu aceasta.

După cum am văzut, slujba lui Ioan a fost confirmată ca fiind împlinirea din Maleahi 3, 1. Când a fost întrebat: „*Ești Ilie?*”, el a trebuit să răspundă conform adevărului și a spus: „*Nu sunt!*” (Ioan 1, 21). El le-a explicat lor: „*Un glas strigă: ,Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru!*” (Isa. 40, 3). După această mărturie, l-au întrebat trimișii fariseilor: „*Atunci de ce botezi, dacă nu ești Hristosul, nici Ilie, nici proorocul?*” (Ioan 1, 25). Făgăduința din Mal. 4, 5-6 se poate împlini numai la sfârșitul timpului de har, „*înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.*” Va fi o zi de răzbunare (Isa. 61, 2), care va arde ca un cuptor (Mal. 4, 1) și vine ca un hoț noaptea (2. Pet. 3, 10; 1. Tes. 5, 2).

De la slujba lui Ioan Botezătorul au trecut circa două mii de ani, și ziua Domnului nu a venit încă. Isa. 13, 6-13; Ioel 3, 4-5 și multe alte texte biblice ne dau o descriere exactă despre aceasta. Petru s-a referit la aceasta în prima sa predică și a spus: „*Soarele se va prefăce în întuneric și luna în sânge, înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită*” (Fap. 2, 20). În pecetea a șasea sînt prezentate în rezumat

evenimentele care sînt în legătură cu ziua Domnului. La sfârșit se spune: „*Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?*” (Apoc 6, 12-17). În timpul acela, timpul de har va fi încheiat și judecări îngrozitoare vor lovi pămîntul.

Făgăduința la care s-a referit Isus în Mat. 17, 11 este scrisă în ultimele două versete din ultimul capitol din Vechiul Testament și sună astfel: „*Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!*” Prima parte, și anume întoarcerea inimii părinților spre copii, a fost împlinită prin slujba lui Ioan Botezătorul. După cum am observat, îngerul Gavril a vorbit despre aceasta cu Zaharia: „*Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii*” (Luca 1, 17).

Conform Evrei 1 Dumnezeu a vorbit prin proorocul către părinții vechitestamentari. Pavel scrie: „*Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise*” (1. Cor 10, 1-2). La sfârșitul zilelor El ne-a vorbit în Fiul, care era răspunsul. Ioan a făcut legătura dintre Vechiul și Noul Testament. Sarcina lui era să treacă poporul lui Dumnezeu din perioada de timp al părinților Vechiului Testament în epoca Noului Testament al copiilor lui Dumnezeu, care începea atunci. Văzut astfel, el a fost mai mult decât un prooroc (Mat. 11, 9). Proorocii au vestit venirea lui Mesia — Ioan a avut privilegiul de a-L prezenta. Mai întâi el a mărturisit despre Isus, Mesia, apoi Domnul a depus mărturie pentru el. Pentru că prima parte din făgăduința din Maleahi 4, 5 s-a împlinit prin slujba lui, explicația pe care a dat-o Domnul în Mat. 17, 12 a fost necesară: „*Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut.*” Aici avem de-a face cu două însărcinări și slujbe deosebite: o dată la prima venire a lui Hristos, și acum înainte de a doua venire.

Există texte biblice în care s-au dat indicații despre venirile diferite ale Domnului, în aceeași legătură, câteodată în același verset. Psalm 2, 7; Fap. 13, 33 și Evrei 1, 5 vorbesc despre prima Lui venire. La a doua Lui venire El va lua Biserica-Mireasă (1. Tes 4, 13-18) răscumpărată prin sînge (Apoc. 1, 5), curățată prin Cuvîntul Său (Ef. 5, 26), pecetluită cu Duhul Său (Ef. 4, 30), pentru a sărbători împreună cu ea nunta (Apoc. 19, 1-9).

Aceasta nu va fi luată în seamă de lume. Psalm 2, 8-9; Apoc. 2, 27; 19, 15 și multe alte texte biblice vorbesc despre venirea Lui cu mare putere, când El se va răfui cu dușmanii Săi și va lua în primire stăpînirea de pe pămînt. Când Domnul a citit din Isaia 61 în sinagoga din Nazaret, El a încetat să mai citească în mijlocul versetului 2 (Luca 4, 19), pentru că numai prima parte se referea la slujba Lui de atunci. Ziua răzbunării mai urmează, așa cum am spus deja, când timpul de har va fi încheiat. Maleahi 3, 1 se referă deci clar la prima Lui venire, în timp ce Mal. 4, 5 și a doua parte din versetul 6 este în legătură cu a doua Lui venire.

De o importanță deosebită

Acum însărcinarea constă în întoarcerea inimilor copiilor lui Dumnezeu la credința părinților apostolici și astfel la Cuvîntul proorocului. Pentru aceasta este nevoie de un bărbat cu o trimitere deosebită de la Dumnezeu, un prooroc ca Ilie, cineva care poate arăta o confirmare de sus fără îndoieli. Două lucruri îl vor deosebi de ceilalți: în primul rînd el va avea Cuvîntul făgăduit pentru ceasul acesta și în al doilea rînd o slujbă adevărată, de restituire, apostolică. Aceasta este dovada convingătoare a chemării și trimiterii lui neasemuite. Prin aceasta trebuie atrasă atenția copiilor lui Dumnezeu asupra mesajului actual.

Despre Ilie noi știm, că el a reconstruit altarul dărâmat al Domnului. Pentru aceasta el a luat douăsprezece pietre ca și numărul semințiilor și a chemat poporul lui Dumnezeu pentru decizie. În această rugăciune el a zis: *„Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel! Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sînt slujitorul Tău, și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta. Ascultă-mă Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu, și să le întorci astfel inima spre bine!”* (1. Împ. 18, 36-37).

Primul Ilie și Ioan Botezătorul care a venit în duhul lui Ilie, precum și Ilie cel făgăduit înainte de ziua Domnului au un lucru comun, și anume, să întoarcă inimile oamenilor la Dumnezeu și Cuvîntul Lui. Prin ultima slujbă trebuie vestit atît Cuvîntul profetic care a fost pentru părinți, cît și învățătura celor doisprezece apostoli, pentru ca Biserica să fie rezidită, așa cum este scris: *„pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos”* (Ef. 2, 20). Cine nu primește dragostea

adevărată, pentru acela este valabil ceea ce scrie în 2. Tes. 2, 11: „*Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună.*” Pavel a văzut-o deja atunci dinaintea și i-a scris colaboratorului său Timotei: „*Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite*” (2. Tim. 4, 4). Toți acei care se întorc la adevăr, nu se mai lasă împinși de colo până colo de fiecare vânt străin de învățături. Ei sînt chemați din toate lagărele babiloniene și se bucură de învățătură sănătoasă (Tit 2, 1).

Așa cum Ioan a știut exact care texte biblice se referă la el, așa trebuie să fie cu proorocul făgăduit pentru zilele acestea. El le va aduce oamenilor Cuvîntul făgăduit pentru zilele acestea pe baza descoperirii divine și va include și profeția biblică în vestire, așa cum scrie Petru: „*și avem cuvîntul proorociei făcut și mai tare ...*” (2. Pet. 1, 19). Tot așa el trebuie să aibă duhul proorociei, despre care citim în Apoc. 19, 10. Apostolului Ioan i-a fost spus acolo: „*Eu sînt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, care păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te! (Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei.)*.” Duhul proorociei nu este în legătură cu darul proorociei, ci cu Cuvîntul proorociei și este, cum am citit deja, mărturia lui Isus Hristos. Toate acestea sînt de o importanță așa de mare, încât nimeni nu ar trebui să fie mulțumit numai cu presupuneri și bănuieli. Este vorba despre desăvârșirea Bisericii adevărate a lui Dumnezeu, care recunoaște însărcinările ei, se bazează pe făgăduințele date pentru ea și va deveni una cu El. Aceasta este unitatea adevărată în Duhul!

Prooroci adevărați

Proorocii au fost deja aleși din pîntecele mamei lor pentru o anumită slujbă (Ier. 1, 5). Mai întâi au fost numiți „văzători” pentru că vedeau viziuni (1. Sam. 9, 9). Lor le-a fost dăruită însemnătatea acestora prin descoperire de la Dumnezeu (Ier. 1, 11-12). Cuvîntul Domnului venea întotdeauna la prooroci, așa cum este scris în Numeri 12, 6 „*Ascultați bine ce vă spun: Când va fi printre voi un prooroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis.*” De aceea un prooroc adevărat a lui Dumnezeu este țeva de vorbire a lui Dumnezeu și poate să confirme ceea ce zice cu „Așa vorbește Domnul”. Cine primește

un astfel de prooroc și respectă slujba lui, va primi răsplata unui prooroc (Mat. 10, 41). În același timp Domnul ne avertizează, să nu respingem pe proorocii Lui, spunând: „*Să nu faceți rău proorocilor Mei!*” (1. Cro. 16, 22; Ps. 105, 15).

Legea și proorocii vechitamentari au ținut până la Ioan, de atunci încolo se propovăduiește Evanghelia împărăției lui Dumnezeu (Luca 16, 16). Acest text biblic este folosit des ca dovadă că Dumnezeu nu mai are prooroci în Noul Testament. Dar Ioan însuși a fost un prooroc; Simeon care a venit în templu la închinarea copilului Isus, a fost un prooroc (Luca 2, 25-35); și Domnul nostru a dat făgăduința: „*De aceea, iată, vă trimit prooroci, înțelepți și cărturari*” (Mat. 23, 34; Luca 11, 49). Cuvântul „cărturari” folosit aici, sigur nu se referă la acei care ședea la picioarele lui Gamaliel. Isus a spus despre învățătorii care vesteau Cuvântul Lui într-un mod corect: „*De aceea orice cărturar, care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar, care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi*” (Mat. 13, 52).

Cine citește Faptele apostolilor, va constata că în adunări slujeau și prooroci (cap. 11, 27+13, 1). În cap. 15, 32 se spune: „*Iuda și Sila, care și ei erau prooroci ...*” În 1. Cor. 12 și 14, Pavel explică darurile și slujbele din Biserică și scrie la sfârșitul prezentărilor lui: „*Dacă crede cineva că este prooroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce vă scriu eu, este o poruncă a Domnului*” (14, 37). În Efeseni 3 el vorbește despre încrederea lui în taina lui Hristos, „*care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul*” (vers. 5). Din Ef. 4, 11 și 1. Cor. 12, 28 reiese clar că Dumnezeu însuși a rânduit în Biserică diferite slujbe. În enumerarea de acolo sînt incluși și proorocii. Așa cum am prezentat pe baza Sfintei Scripturi, noi am ajuns la un punct deosebit al istoriei mântuirii.

Această parte profetică necesită un prooroc deosebit trimis de Dumnezeu. Toți acei care cunosc istoria, știu că deja Mahomed și alții au pretins că sînt ultimul prooroc conform Mal. 4, 5-6, care trebuie să vină înainte de ziua cea mare și înfricoșată a Domnului. Unii s-au denumit deschis ca fiind „Ilie” sau au vorbit despre „slujba lui Ilie”. Dar niciunul din ei nu a întors inima copiilor lui Dumnezeu la Domnul și la Cuvântul Lui. Dimpotrivă ei însăși erau departe de învățătura profetico-apostolică și au avut numai urmași proprii. Toate acestea nu-L împiedică pe Dumnezeu să

împlinescă făgăduința dată la timpul Său.

Provocare

Cine cunoaște Cuvîntul lui Dumnezeu și lucrarea Lui din trecut, va aștepta pe drept ceva supranatural de la El. Eu personal sînt convins, că Dumnezeu a folosit un bărbat în generația noastră pentru a străpunge o trezire a cărei efecte ajung până în prezent. Începutul acestei slujbe se bazează pe data de 7. mai 1946, în care William M. Branham a primit o chemare deosebită. În adunările lui s-au întîmplat multe lucruri puternice, pe care toți cei prezenți le-au văzut cu ochii lor: orbii au văzut, șchiopii puteau să meargă, muții au vorbit, surzii au auzit. În cartea „Un bărbat trimis de Dumnezeu“, care a fost publicată de rev. Gordon Lindsay — redactorul ziarului lunar „The Voice of Healing“ — și de asemenea în cartea „A Prophet Visits South Africa“ de rev. Julius Stadskev din anul 1952 și în cartea „The Acts of the Prophet“ de rev. Pearry Green din Tucson, Arizona, precum și în alte diferite publicații care au fost reținute în nenumărate relatări. Chiar și cei bolnavi de cancer abandonați de doctori au fost vindecați; s-au întîmplat într-adevăr minuni de creație.

În timpul multor ani, presa din S.U.A. a relatat despre adunările lui. și diferitele reviste lunare religioase, ca de exemplu „The Herald of Hope“, Chicago, „The Voise of Healing“, Dallas, (mai târziu numită „Christ for the Nations“) și altele, au adus mereu reportaje despre această slujbă neobișnuită și ce s-a întîmplat prin aceasta. Adevărata străpungere al acestei treziri spirituale a avut loc încă înainte de a se ridica alți evangheliști de vindecări, care au devenit mai târziu cunoscuți pe plan internațional. Dintre cei care au început cu slujba lor în anii patruzeci, cincizeci până în șaiszeci, cei mai mulți au obținut impulsul pentru aceasta într-o adunare de-a lui William Branham. Desigur că ei nu mai recunosc astăzi aceasta, ci prezintă mai bine o poveste care lasă o impresie mai mare ascultătorilor.

Ca unul dintre martorii oculari, am trăit personal lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu care a avut loc prin slujba acestui bărbat a lui Dumnezeu. Impresia despre ceea ce am văzut și am auzit, a fost de nedescris și va rămâne până la sfârșitul vieții mele. Miilor și sutelor de mii le-a putut să le spună pe baza darului deosebirii, cine era, de unde

veneau, ce boală avea persoana respectivă; chiar și evenimente din viața lor îi erau arătate într-o viziune. Nici măcar o dată nu a fost ceva greșit ce a văzut el în toți anii până la sfârșitul slujbei lui, indiferent în ce oraș, în ce țară, pe ce continent slujea.

Două însușiri deosebite îl caracterizează pe un prooroc și slujba lui. În primul rînd ceea ce a prezis el trebuie să se împlinească (Deut. 18, 20-22), și în al doilea rînd învățătura lui despre Dumnezeu trebuie să fie corectă. Dacă un prooroc prezice ceva și se împlinește, dar apoi dă îndemnul la slujirea altor dumnezei, atunci este numai o încercare pentru popor. Un prooroc adevărat trebuie să propovăduiască pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov ca singurul Dumnezeu adevărat (Deut. 13, 2-6).

Ca Fiu al omului Isus a fost proorocul pe care l-a vestit Moise (Deut. 18, 15-19; Fap. 3, 22-23). De aceea El face numai ce vede pe Tatăl făcând, și apoi face întocmai (Ioan 5, 19). Când Petru s-a întâlnit prima dată cu El, i-a spus: „*Tu ești Simon, fiul lui Iona*” (Ioan 1, 40-42). Către Natanael, pe care El la fel nu-l cunoștea, El a spus: „*Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin*” (Ioan 1, 43-49). Cât de copleșit era Natanael, putem să vedem din răspunsul lui. Femeia de la fântână deasemenea a fost mirată, când Domnul i-a spus: „*Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela, pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat*” (Ioan 4, 18). Isus cunoaște chiar și gândurile inimii — cele mai ascunse lucruri îi erau Lui descoperite. Dar chiar din cauza acestei slujbe, cărturarii și fariseii L-au numit „*Beelzebul*” și vedeau în El un fel de ghicitor sau cititor de gânduri.

Acest bărbat simplu trimis de Dumnezeu, William Branham, a îndrumat mereu înspre aceste texte biblice amintite. După predică și chemarea la pocăință, el s-a rugat pentru bolnavi. El aștepta până îi era arătată o viziune, ce vroia să facă Dumnezeu, numai după aceea vorbea el și făcea întocmai. Sute de predici de-ale lui au fost înregistrate și sînt o mărturie puternică pentru toți acei care vor să se convingă de corectitudinea celor spuse aici.

Așa cum a subliniat deseori, el a văzut de repetate ori în timpul rugăciunii o lumină supranaturală deasupra anumitor persoane, pentru care el s-a rugat. În 24. ianuarie 1950, în rîndul unor adunări mari în „Houston Coliseum”, un fotograf necredincios care era de partea criticilor, a făcut unele fotografii cu el. Acestea urmau să fie tipărite într-un articol cu care aveau intenția să-l defăimeze pe acest bărbat a lui Dumnezeu. Cine își

poate închipui uimirea acestui fotograf, când a văzut pe singura fotografie reușită stâlpul de lumină deasupra capului lui William Branham!

În Sfânta Scriptură citim de multe ori despre apariția luminii supranaturale. Proorocul Ezechiel a denumit „slava Domnului“, ceea ce i-a apărut lui de repetate ori (Ez. 1, 28; 3, 12+23; 10, 4+18). Saul a fost luminat de această lumină și a căzut la pământ. Ca iudeu credincios, el știa ce era și a întrebat: „Cine ești, Doamne?“ Răspunsul a fost: „EU sînt Isus, pe care-L prigonești“ (Fap 26, 15). În pustie, Israelul a fost condus ziua de un nor supranatural și noaptea de o lumină supranaturală (Neemia 9, 19). Dumnezeu este lumină și locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii (1. Tim. 6, 16). Isus a venit ca lumină în această lume (Ioan 1, 4-9).

În 28. februarie 1963 norul supranatural s-a coborât exact în locul deasupra muntelui, nordic de Tucson, Arizona, în care se afla acest bărbat a lui Dumnezeu. Mulți oameni au văzut aceasta și au fost trimise multe fotografii cu acest fenomen șefului de la „Institute of Atmospheric Physics“ de la universitatea din Arizona în Tucson. Lui W. Branham i-a fost spus atunci să se întoarcă în Jeffersonville și să vorbească despre cele șapte pecetei din Apocalipsa. În cele șapte zile succesive din 17. până 24. martie 1963 a venit această lumină supranaturală, cum a relatat el, în fiecare după masă în camera lui, unde i-a fost descoperită pecetea despre care urma să vorbească seara. Având în vedere plinătatea incomparabilă de confirmări supranaturale, este greu de înțeles de ce chiar acei care se numesc „bărbatul lui Dumnezeu al ceasului“, „prooroc al timpului de sfârșit“ și altele, nu recunosc ce a făcut Dumnezeu.

Deja în 11. iunie 1933, W. Branham ca predicator baptist tânăr, a făcut un botez biblic în râul Ohio, la care au participat patru mii de oameni și câteva sute au fost botezate. Când era pe cale să boteze a șaptesprezecea persoană, a apărut dintr-o dată lumina aceasta supranaturală deasupra lui, și o voce puternică a spus: „Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul înaintea primei veniri a lui Hristos, așa vei fi tu trimis cu un mesaj înainte de a doua venire a lui Hristos.“ Acestea sînt numai câteva din evenimentele neobișnuite care s-au întîmplat.

Dacă suntem confrunțați cu lucruri asupra cărora omul nu are nici o influență, pentru că Dumnezeu le-a înfăptuit în suveranitatea Lui, atunci nu mai putem rămâne neutri, ci trebuie să luăm o decizie. Indiferența nu-i folosește la nimeni, căci tot ce face Dumnezeu se întîmplă cu un scop

anume. S-ar putea ca Biserica Domnului să se afle în aceeași situație ca poporul Israel atunci, când umbla Domnul pe pământ? Toți continuă cu adunările de parcă Domnul nu ar fi făcut nimic deosebit, și unii care cunosc Biblia întreabă chiar: „Nu trebuie să vină mai întâi Ilie? Nu trebuie să vină un prooroc?” Răspunsul la aceasta sună astăzi ca atunci: „El a fost deja aici, și voi ați făcut cu el ce ați vrut.” Dacă este adevărat — și este adevărat — că Dumnezeu a trimis un bărbat în timpul nostru, fără ca noi să recunoaștem ziua noastră de încercare, atunci este evident că am trecut pe lângă lucrarea de mântuire. De aceea nu ar trebui să cercetăm cu toată sinceritatea în Sfânta Scriptură, până când vom găsi într-adevăr mesajul lui Dumnezeu pentru timpul acesta?

Ca întotdeauna, s-ar putea întâmpla și acum, ca bisericile și adunările, precum și întreaga preoțime să meargă mai departe pe drumul lor, considerând ceea ce a făcut Dumnezeu ca fiind un deranj neplăcut și respingând-o ca lucrare a celui rău. Pentru că W. Branham nu făcea parte din nici o organizație, el a fost respins în general, așa cum a fost și cu proorocii. În toate „taberele” au fost numai puțini care l-au recunoscut ca bărbat adevărat a lui Dumnezeu. Ca proorocul - Cuvântului el nu a putut fi nici pentru una și nici pentru cealaltă învățătură, ci a trebuit să rămână în limitele Scripturii. Ca Pavel și apostolii a învățat și el că Dumnezeu s-a descoperit în cer ca Tată, pe pământ ca Fiu și că El trăiește în cei răscumpărați prin Duhul Sfânt. În 1. Tim. 3, 16 este cuprins astfel: *„și fără îndoială, mare este taina evlaviei ... ,Cel ce a fost arătat în trup, a dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.”*

Chiar și evangheliștii care au fost inspirați și binecuvântați prin slujba acestui bărbat simplu a lui Dumnezeu, de fapt nu au înțeles despre ce este vorba. Același lucru este cu bisericile care au profitat enorm în urma slujbei sale. Ca în toate timpurile, și acum a recunoscut numai o minoritate că Dumnezeu ne-a făcut de cunoscut planul Său. Credincioșii adevărați vor primi Cuvântul făgăduit, pentru că ei sînt copii ai făgăduinței (Gal. 4, 28) și vor primi făgăduința Tatălui (Fap. 1, 4).

În general, astăzi este aceeași situație ca la prima venire a lui Hristos. Preoțimea a încercat atunci să găsească din diferite motive ceva de criticat. Acum nu este altfel. Se ia de exemplu un citat din cartea „Cele șapte Biserici” și se fac îndrumări că în 1977 nu s-au sfârșit toate sistemele

lumești și nici nu a început împărăția de o mie de ani. Dealtfel ar fi atât de simplu să se convingă printr-o comparație cu banda originală, că rev. Branham nu a spus așa ceva niciodată. În carte se află, din păcate, repetate pasaje care nu corespund cu predicile originale. Este de neînțeles, de ce oamenii inteligenți nu se ostenesc deloc să afle adevărata situație. Se naște chiar impresia, că acestea și alte lucruri care îi sînt atribuite lui în mod fals, sînt răspândite intenționat pentru a-i descuraja pe mulți. Cine este totuși nepărtinitor și mai posedă un pic teamă de Dumnezeu, va constata inevitabil că acest bărbat a avut o înțelegere adîncă a Scripturii prin descoperire și că lui i-au fost făcute de cunoscut tainele ascunse ale Cuvîntului. Pentru aceasta îi suntem foarte mulțumitori lui Dumnezeu.

Poate Domnul va reuși prin această prezentare simplă să le poruncească o oprire celor ce merg pe drumul lor propriu sau sînt ocupați cu programe nefolositoare. Atunci ei nu se vor mai lupta împotriva lucrurilor care vin de la Dumnezeu, ci vor fi ei însuși o parte din planul Său din timpul sfârșitului. Aceasta este valabil pentru toți acei care resping slujba pusă de Dumnezeu, pentru că au crezut unei argumentări care se bazează numai pe auzite. și acei care se referă la W. Branham, dar care pe de altă parte dau mai departe expresii și tălmăciri nebiblice ale Scripturii și mesajului, au dăunat lucrării lui Dumnezeu, deși credeau că slujesc.

Eu îl rog pe fiecare care are la dispoziție predicile păstrate, să le cerceteze în lumina Scripturii și să cerceteze învățătura cu Cuvîntul lui Dumnezeu, fără să ia ceva din legătură. Nimeni să nu se bazeze pe înțelegerea lui proprie sau pe părerile altora. Împreună vrem să facem ca cei din Berea: *„Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvîntul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă ce li se spunea, este așa”* (Fap. 17, 11).

Mărturie personală

Ca autor al acestei broșuri, vreau să mai adaug în încheiere mărturia mea personală, cu speranța că îi va ajuta multora.

Eu am avut prioritatea deosebită, să-L trăiesc pe Domnul deja în tinerețea mea timpurie, și am luat parte la adunările și conferințele creștine în Europa și S.U.A., cât de des îmi era posibil. De la Rusalii 1949, am auzit

mereu de la diferiți predicatori și evangheliști despre lucrarea puternică a lui Dumnezeu prin bărbatul lui Dumnezeu deja amintit. În august 1955 am putut lua parte pentru prima dată timp de o săptămână la adunările bogat binecuvântate, pe care le-a ținut W. Branham în Karlsruhe, Germania. Impresia adâncă care a rămas în mine, a avut influență asupra întregii mele vieți duhovnicești.

Conferința internațională „Voice of Healing” în anul 1958 în Dallas, Texas, mi-a rămas în amintire ca un punct culminant deosebit. În adunările din timpul zilei au predicat diferiți evangheliști, în timp ce acest bărbat smerit a lui Dumnezeu a vorbit în adunările de seara ca vorbitor principal. Ceea ce am trăit acolo și în alte adunări ale lui în S.U.A. și în Germania, este de comparat numai cu slujba Domnului nostru Isus Hristos.

În 2 aprilie 1962, în zorii zilei, am avut o trăire extraordinară în care Domnul m-a însărcinat cu o voce clar auzibilă. În 3. decembrie în același an, rev. Branham a repetat prin descoperire, în prezența a doi martori, exact cuvintele care le-a vorbit Domnul cu mine. Atunci am înțeles că slujba mea este într-o legătură directă cu a lui. După ce am călătorit în cei peste douăzeci de ani mai ales în țările Asiei și Africii, precum și în țările Europei de Est — inclusiv Rusia —, eu simt că a sosit timpul ca toți oamenii să afle ce a făcut Dumnezeu. Dacă citim cu atenție ceea ce i s-a spus rev. Branham în iunie 1933, atunci observăm că în primul rând nu este vorba despre persoana lui, ci cuvintele au fost: „... tu vei fi trimis cu un mesaj, care va fi vestit înainte de a doua Lui venire.” Dumnezeu a luat mesagerul, dar ne-a lăsat mesajul. Acest mesaj este Cuvîntul făgăduit și descoperit a lui Dumnezeu pentru timpul acesta. El este o parte din Evanghelia veșnic valabilă, care trebuie propovăduită tuturor popoarelor ca să slujească de mărturie (Mat. 24, 14; Apoc. 14, 6). Evanghelia deplină include fără îndoială și partea profetică pentru timpul de sfârșit.

Noi intrăm acum în ultima fază în care se împlinesc Evrei 13, 8; Ioan 14, 12; Mar. 11, 22 și multe alte texte biblice. La aceste trei texte amintite, rev. Branham s-a referit mereu. Ca niciunul după zilele lui Isus Hristos, el le-a văzut împlinindu-se literalmente în slujba lui de nenumărate ori. Noi trebuie să fim atenți ca tot să corespundă în întregime cu Cuvîntul scris a lui Dumnezeu. Întrebarea nu este, dacă acceptăm sau respingem un om, ci dacă avem parte de lucrarea lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne punem înaintea faptului, că Domnul s-a făcut de cunoscut deseori în

simplitate. LUI trebuie să-i dăm socoteală în ziua judecății și nu unui om. Unde a avut loc o astfel de confirmare supranaturală, toate argumentele omenești sînt egale cu zero și nevalabile.

Eu sînt convins că mesajul care ne-a fost adus în această ultimă epocă din Cuvîntul lui Dumnezeu, este înaintea venirii a doua a lui Hristos. Toți credincioșii adevărați îl vor accepta, se vor orienta după acesta și astfel vor trăi desăvârșirea. Noi trebuie să luăm în considerare, că în scurt timp Dumnezeu va împlini lucrurile puternice pe care le-a făgăduit El prin Biserica-Mireasă. Îndată ce fiecare își va găsi locul în trupul lui Hristos, Domnul ne va uni cu Sine în Cuvîntul și Duhul Său și pe cei aleși îi va conduce la cea mai mare biruință din toate timpurile. Atunci Cuvîntul scris va deveni în ei Cuvîntul vorbit viu, prin care va fi descoperită puterea lui Dumnezeu. Ei vor face parte din cei biruitori, căroră li s-a dat făgăduința din Apoc. 2+3.

Așa cum a fost făgăduit în Hagai 2, 6 și Evrei 12, 26, Dumnezeu va clătina încă o dată pămîntul și cerul. Atunci se va împlini și Cuvîntul din Osea 2, 21: *„În ziua aceea, voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile, și ele vor asculta pămîntul.”* În timpul acela credincioșii se vor ruga cum este scris: *„Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară ...”* (Zah. 10, 1). Așa cum am prezentat deja, acesta va fi timpul de înviorare care este făgăduit înainte de întoarcerea lui Isus Hristos. Timpul secerișului a sosit. Domnul secerișului spune astăzi aceleași cuvinte pe care le-a spus atunci ucenicilor Lui: *„Mare este secerișul, dar puțini sînt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui”* (Mat. 9, 37-38). *„Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pămînt cuvîntul Lui”* (Rom. 9, 28).

Tatăl nostru care ești în ceruri!
Sfîntească-se Numele Tău;
vie împărăția Ta;
facă-se voia Ta, precum în cer și pe pămînt.
Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi;
și ne iartă nouă greșelile noastre,
precum și noi iertăm greșiților noștri;
și nu ne duce în ispită,

ci izbăvește-ne de cel rău.
Căci a Ta este împărăția și puterea
și slava în veci. Amin!